

Mirka Manáková

Arabská
ruža

MARENČIN PT

ARABSKÁ
RUŽA

MIRKA
MANÁKOVÁ

ARABSKÁ
RUŽA

MARENČIN PT

© Mirka Manáková, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

807. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0564-7 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0565-4 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0566-1 (ePub)

1. KAPITOLA

Sedela som v taxíku už pridlho. Premávka bola hustá, no dúfala som, že do práce stihnem prísť načas. K tomu sa ešte rozpršalo. Dážď bubnoval do okien, silnel každou minútou, čo mi na nálade rozhodne nepridávalo. Keď taxík konečne zastavil, zaplatila som a vystúpila. V tom momente mi silný dážď ošľahal tvár tak prudko, až som zalapala po dychu. Pracovala som v miestnej knižnici, ktorá sa nachádzala asi kilometer od nášho domova. Auto som musela počas týždňa nechať mame, tak som do práce chodila pešo alebo taxíkom. Rána už bývali príjemné a čerstvý vzduch mi vždy urobil dobre. No, žiaľ, dnes sa ma počasie rozhodlo potrápiť. V duchu som zanaďavala, že som si nevzala dáždnik a rozbehla som sa k dverám knižnice. Začiatok týždňa sa začal katastrofou. Len pred pár minútami môj dokonale vytvorený účes teraz vyzeral nepochybne zničený. S nervami v koncoch som zmoknutá stála pred budovou a horúčkovito som sa prehrabovala v kabelke. Cez dážď som ledva videla.

„Dočerta, kde sú tie prekliate kľúče,“ povzdychla som si. Konečne! Vytiahla som zväzok kľúčov, keď mi vtom znenazdajky padol zrak na muža, ktorý sa predomnou nečakane objavil. Podráždene som sa k nemu otočila, no kvôli silnému dažďu som mala hlavu sklonenú, tak som si najprv všimla čierne mokasíny a tmavomodré džínsy. Keď som mu pozrela do tváre, ostala som ako obarená. Norbert? Stál oproti mne, hľadel na mňa zmoknutý, podobne ako ja, no zrejme mu dážď vôbec neprekážal.

„Čo tu ty...“ jachtala som, „robíš?“

Kvapky dažďa mi stekali z vlasov do očí, zízala som naňho s otvorenými ústami. Hlavou mi prebehlo, či je Norbert reálny alebo je to len ďalší z mojich nepochopiteľných snov. Aj túto noc som nespala, znova ma trápili nočné mory. Možno ešte stále snívam a čochvíľa sa zobudím.

„Ahoj, Linda,“ uškrnul sa. S úplnou samozrejmosťou ma potľapkal po pleci, precitla som a uvedomila si, že sen to rozhodne nie je. Tváril sa, akoby sme boli starí kamaráti, čo sa nečakane stretli na ulici uprostred búrky. Kdesi v diaľke zahrmelo. Striaslo ma. Ešte stále som naňho vyjavene zízala, neschopná jedného slova.

„Nemali by sme ísť dnu?“ navrhol. Bez ohľadu na moju odpoveď ma nasmeroval priamo k dverám. V rozpakoch som nešikovne vopchala kľúč do dverí.

„Viem, že som ťa prepadol, ale musím s tebou hovoriť, teda, ak mi venuješ dve minúty,“ dychtivo mi oznámil hneď pri vstupe. Nedalo sa nevšimnúť si, že aj s mokkými vlasmi vyzeral príťažlivo. Vôbec sa nezmenil. Jeho azúrovo-modré oči sa vpíjali do tých mojich ako za starých čias.

„Takže dve minúty?“ pozrela som na hodinky. Zasmial sa a pokrútil hlavou, zjavne pobavený mojou poznámkou.

„Vôbec si sa nezmenila. Si stále krásna a zmysel pre humor ti rozhodne ostal,“ zapriahol medovým hlasom. Pristúpil ku mne, bez váhania sa naklonil a pobožkal ma na líce. Na zvitanie. Jeho odvaha ma zarazila.

„Svoje lichôtky si nechaj pre niekoho iného. Ešte niečo?“ spýtať som naňho hľadela a čakala, čo zavelí. Chladným postojom voči nemu som sa snažila zakryť nervozitu. Čo tu, dopekla, robíš? Nezmysol hádam z môjho života už navždy?

„Chcem ti toho toľko povedať, totiž ja... rozišiel som sa s Tamarou,“ vypadlo z neho konečne. Neveriacky som krútila hlavou. Ubehol len veľmi krátky čas odvtedy, čo som sa spamätala z nášho rozchodu. Nikdy by som si nepomyslela, že sa ešte niekedy stretne. Dúfala som, že sa odsťahoval dostatočne ďaleko, aby sme

sa už nikdy nemuseli stretnúť ani len náhodne. No toto nemohla byť náhoda, on si ma vyhľadal.

„Čo s tým mám ja?“

„Viac než si dokážeš predstaviť.“

„O čom to hovoríš?“ zamračila som sa. Nepáčilo sa mi to. Prišiel sa so mnou znova zahrávať? No len nech to skúsi!

„Všetko ti vysvetlím.“

„Ty mi nemáš čo vysvetľovať, na to je už príliš neskoro, nemyslíš?“ prerušila som ho podráždene. Váhavo na mňa pozrel, akoby sa potreboval uistiť, čo mi chce povedať. Prebodla som ho chladným pohľadom a roztržito som si prehrabla strapaté vlasy zničené dažďom. Na moje počudovanie sa mi srdce rozbúšilo a pocítila som, že sa mi potia dlane. Jeho nečakaná prítomnosť ma vyviedla z miery.

Nazdávala som sa, že sa musím tváriť neprístupne a hlavne sa nenechať zmiast jeho rečami. Podišla som k nemu bližšie a pozrela mu do očí. V jeho tvári sa zračil malý záblesk nádeje.

„Tak o čo ide? Hádám si nemyslíš, že po tom všetkom, čo si mi spôsobil, si len tak dáme kávu a podebatujeme akoby nič!“

Tvár mi horela od zlosti a od rozrušenia zároveň. Prečo ma to tak veľmi vzalo? Ani po roku od nášho rozchodu mi nebolo všetko jedno. Puto, ktoré nás spája, je asi prisilné, preto som sa nemohla čudovať, že sa vrátil. Náš syn. Norbert ho nevidel už rok. Celý ten dlhý prekliaty rok sa radšej váľal s akousi Tamarou, akoby mal prísť za svojim synom. Celý rok!

„Viem, že som ti ublížil...“ začal opatrne, „teraz je ale dôležité, aby si vedela, prečo som to urobil. Nič to pre mňa neznamenal, Tamara bola len krátkodobé vzplanutie. Viem, že mi nebudeš veriť, no chýbaš mi,“ poznamenal celkom vážne. Teda aspoň sa tak tváril. Prevrátila som oči. Neverila som mu ani jediné slovo. Mohol si vymyslieť niečo dôveryhodnejšie, ako takúto rozprávku. Že vraj krátkodobé vzplanutie!

„To nemôžeš myslieť vážne, Norbert. Uťahuješ si zo mňa?“

Uprene som sa naňho zahľadela, aby som sa uistila, či nie je opitý alebo na drogách. No ani náznak opitosti, či inej omamnej látky, som nespozorovala.

* * *

Boli sme takí šťastní. Naše šťastie sa ešte viac znásobilo po narodení vytúženého syna. Norbert ma požiadal o ruku a ja som bez váhania súhlasila. Jasala som. Pár mesiacov po narodení Tea však začal Norbert chodiť neskoro domov. Pracoval ako finančný poradca, mala som preto pochopenie, ak musel ostať v práci dlhšie. Vraj mal kopu roboty, nových klientov. Najprv som tomu neprikladala význam, ale po čase ma to začalo hnevať. Cítila som, že sa niečo deje. Mávala som nočné mory, kde som videla Norberta v neznámom podniku. Hudba divo hrala a on sa rytmicky vlnil v náručí neznámej krásky. Celkom zreteľne som videla, že je to žena s ideálnou postavou a tváričkou ako z časopisu. Sexi blondína s vyzývavým výstrihom ho vábila. On ju bez váhania začal objímať a bozkávať. Otvorila som oči, ale videla som len tmú. Srdce mi búšilo a hodnú chvíľu trvalo, kým mi došlo, že to bol len sen. Niečo mi našepkávalo, že musím zistiť príčinu jeho neskorých príchodov domov.

V ten večer, keď sa mi sťažoval, že zasa musí ostať v práci dlhšie, som urobila šialenú vec. Rozhodla som sa ho sledovať. Tajne som chcela zistiť, či je to naozaj tak, ako hovorí, pretože moje pochybnosti sa stupňovali. Sedela som v aute a čakala pred budovou, kde pracoval. Videla som, ako ostatní kolegovia odchádzali domov, ale Norbert medzi nimi nebol. Keď som sa uistila, že už všetci odišli, vystúpila som z auta. Zrak mi padol do okna jeho kancelárie, svietilo sa výhradne len tam. Zdalo sa mi to zvláštne, že všetci už odišli, len on musí pracovať. Vykročila som teda smerom k budove s veľmi podivným pocitom. Srdce mi bláznivo tlklo, líca mi horeli od vzrušenia z toho, čo som sa chystala urobiť. Idem ho špehovať. Ako hlboko musel klesnúť náš vzťah, keď som mu nedôverovala?

Kanceláriu mal na piatom poschodí, tak som musela ísť výtahom. Výtah sa vliekol. Napätie sa vo mne stupňovalo. Pomaly som kráčala po tmavej chodbe, ktorú osvetľovalo len pouličné svetlo lampy. Vzápätí som sa ocit-

la pred jeho kanceláriou. Začula som zvláštne zvuky a tiež ženský hlas. Zneistela som. Azda tam mal nejakú klientku? O takomto čase? Chvilu som váhala, čo robiť, ale vzápäť sa spoza dverí ozval tlmený smiech. Žena zakrátko nato stíchla. Pre zmenu sa ozvala pomalá rytmická hudba. V tej chvíli som si však nevedela spomenúť, kde som tu pieseň počula.

Netušila som, že Norbert sa so svojimi klientkami takto zábava. Nabhnevalo ma to. Nebudem predsa načúvať, ale ani klopať. Nenápadne vojdem dnu a prekvapím ho, pomyslela som si. Dvere som potichu otvorila a mne sa naskytol príšerný pohľad. Zbledla som. V nemom úžase som zízala na erotický film v priamom prenose. Na kancelárskom stole sa opierala akási blondína a slastne vzdychala. Môj milujúci, ale neustále pracujúci Norbert si to s ňou pekne rozdával! Pocítila som, ako mi tuhne krv v žilách. Pred očami sa mi začiernilo. Zdalo sa mi, že srdce, ktoré mi pred chvíľou bláznivo búšilo, sa na chvíľu zastavilo.

„Norbert!“ skrikla som zdesene. V momente sa od seba odtrhli a v šoku na mňa vyvalili oči.

„Ach, môj bože!“ zakvíliła som. Až teraz som jej videla priamo do tváre. Známy pohľad, postava, tvár, hudba... Všetko zapadalo do seba. Blondína zo sna. Bola to ona. Stopercentne. Rýchlo si napravovala sukňu a rukami zakrývala nahé prsia. Norbert len nehybne stál a zrejme čakal, že začnem vriekať alebo ho mlátiť. Nič z toho sa nedialo. Narástla mi hrča v hrdle.

„Ako si len mohol...“ zlomil sa mi hlas. So slzami v očiach som vybehla von. Cestou domov som jazdila veľmi rýchlo. Chcela som umrieť, hodiť sa z útesu. Zmocnilo sa ma strašné zúfalstvo. V tú noc ma museli ochraňovať všetci anjeli, pretože som sa dostala domov živá a zdravá. Aj tie najstrašnejšie myšlienky som ihneď zavrhla. Vedela som, že doma ma čaká môj syn. Norbert sa ani nenamáhal niečo mi vysvetlovať. V ten večer, keď došiel domov, zbalil si kufre, lútostivo na mňa pozrel a povedal: „Prepáč.“

Potom navždy odišiel. Bez vysvetlenia. Takýto koniec som nečakala. Moje sny o romanticknej svadbe sa navždy rozplynuli. Uvedomila som si,

že neopúšťal len mňa, ale aj nášho syna. Krutý osud ma dobehol a zrazil ma na kolená. Zrútil sa mi celý svet...

* * *

Čakala som na Norbertovu odpoveď. Nepochybovala som o tom, že má niečo za lubom. Nie je predsa možné, aby sa len tak zo dňa na deň objavil a mútil mi hlavu hlúpostami.

„Linda, nestrieľam si z teba. Prečo by som to robil?“ hodil na mňa tie nevinné psie oči. Neveriacky som krútila hlavou.

„Tak o čo ide.“

„Ja viem, že som ti ublížil. Bol som hlupák, že som ťa opustil, ale zmenil som sa. Daj mi šancu dokázať ti, že stojím o teba aj o nášho syna,“ prižmúril oči, akoby čakal na úder.

Neverila som tomu, čo hovoril, neverila som ani tomu, že stojí predo mnou. Norbert. Kedysi moja veľká láska. Kedysi.

„Ty chceš šancu? Po tom všetkom, čo si mi urobil? Ty si sa úplne zbláznil!“ kričala som. Sklonil hlavu, pozeral do zeme. Na chvíľu som sa odmlčala, aby som sa mohla vydýchať. Vrelo to vo mne tak, ako ešte nikdy, tak strašne ma Norbert vytočil. Čo za nezmysly mi to tu táral?

„Prosím ťa, vypočuj ma,“ dotkol sa môjho ramena, ale ja som ho ihneď odstrčila.

„Vypadni! Prac sa odtiaľto!“ vyštekla som. Otvorili sa dvere a dnu vstúpila Ema, moja kolegyňa a dobrá priateľka. Zrejme počula môj krik, uvidela som to v jej prekvapených očiach, ktorými nechápavo klipkala.

„Dobre, idem, ozvem sa ešte,“ oznámil mi Norbert s určitou dávkou smútku v hlase a odpochodoval. S povzdychom som uprela zmätený pohľad na Emu, ktorá ničomu nerozumela. Bola som však veľmi rozrušená, aby som jej niečo vysvetľovala. Lenže jej pohľad naznačoval, že sa len tak nevzdá a bude vyzvedáť.

„Povieš mi, kto to bol?“ spýtavo na mňa hľadela.

„Norbert,“ stroho som odvetila a začala ukladať knihy do pora-

dia. Ema na mňa vyvalila oči. Mala ich veľké, jasno zelené s dlhými mihalnicami siahajúcimi až k obočiu. Ako vždy, krásna ako obrázok, presne ten typ ženy, na ktorej išli muži oči nechať. Poznala celý môj príbeh, ale Norberta nikdy nevidela. Spoznali sme sa v čase, keď sme s Norbertom už netvorili pár.

„Čože? Ale tak to som netušila, že je to taký veľký fešák,“ zajasala.

„Prosím ťa, Ema, potrebujem sa z toho spamätať!“ zahriakla som ju ostro. Stíchla a ja som si po chvíli uvedomila, že som nemusela na ňu tak vyskočiť. Poznali sme sa len pár mesiacov, no aj za tú krátku dobu sme si stihli vybudovať silné priateľstvo, aké môže byť len medzi ženami.

„Prepáč, ale dnes nie som vo svojej koži. Potrebujem kávu, čistú myseľ a hlavne si osušiť tieto veci,“ povedala som už jemnejšie a ukázala na zmoknutý kostým.

„No všetko ti po práci vyroprávam, sľubujem. Skočíme na drink?“

Prikývla. Po chvíli mi naznačila, že má dnes pre mňa prekvapenie a nech skúsím hádať. Premýšľala som, no na nič som neprišla. Naplnila som kanvicu vodou a nechala ju zovrieť. Potrebovala som svoju dávku kofeínu. Ani túto noc som poriadne nespala, lebo ma znovu trápili nočné mory. Ema o mojich snoch zatiaľ netušila, nechávala som si to pre seba. Ak by totiž moja priateľka poznala moje sny, skonštatovala by, že som zrelá na psychiatriu. Ema bola fajn baba, ktorej som sa mohla so všetkým vyžalovať, ale niečo som si predsa len musela nechať pre seba. O snoch netušil nikto, len ja som vedela, prečo musia ostať utajené. Zhodila som zo seba totálne premočené sako a prevesila ho cez stoličku. Biela blúzka ostala zachránená. Aspoň niečo.

Uprela som pohľad na priateľku. Dlhé medené vlasy sa jej vlnili na pleciach a žiarivé zelené oči vyrážali mnohým dych. K tomu jej nechýbal vkus a elegancia, takže jej oblečenie vždy malo v sebe istú dávku ženskosti. No napriek svojej kráse ostávala nezadaná. Muži mali pre ňu význam hračky. Nič viac, nič

menej. Pohrala sa, vzápätí vymenila za iného. Stále tvrdila, že láska neexistuje a že byť s mužom znamená zabávať sa. Nikdy nechcela mať deti ani rodinu. Užívať si život plnými dúškami, to bolo pre ňu prioritou číslo jeden. Snažila sa zatiahnuť ma do víru zábavy nekonečných možností.

„Užívaj si, Linda,“ zvykla mi radiť. „Netráp sa kvôli nemu, nestojí ti za to.“

Ema vedela, že odchod Norberta z môjho života znamenal pre mňa veľký zlom v živote, preto sa všemožne snažila zabrániť mojim depresívnym náladám. V tomto období mi bola veľkou oporou, dokonca viac ako mama. Pochopila som, že mala pravdu. Nemalo zmysel sa neustále umárať myšlienkami na Norberta. Uvedomovala som si, že bude ťažké naňho zabudnúť, pretože nás spájala náš syn. Po rozchode som mala zmiešané pocity. Striedalo sa to. Nenávisť, bolesť, smútok. Prešiel rok od nášho rozchodu, vzchopila som sa a začala žiť naplno. Už som naňho prestala takmer úplne myslieť, keď sa z ničoho nič objavil, aby mi zvestoval, že chce druhú šancu. Chrapúň. Už sa tej dlhonohej krásavice nasýtil, tak sa chce vrátiť. Iba ma presvedčil, že žiadna druhá šanca už nebude. Na to je už príliš neskoro. S povzdychom som sa zahĺbila do práce a snažila sa nemyslieť na Norberta, ktorý ma vyviedol z rovnováhy viac, ako som si pripustila.

2. KAPITOLA

Do *Friend Caffé* sme sa zviezli taxíkom. Bola to kaviareň na výbornej úrovni, mne veľmi vyhovujúca. Prijemnú atmosféru dotvárala zmyselná hudba a tlmené červené svetlá. Sadli sme si za bar a upreli pohľad na čašníka. Prekvapene sme si s Emou vymenili pohľady. Kde je Lili? Tá tu pracovala už dlhé roky a mladého muža za barom sme nespoznávali. Všimla som si Emin zaujatý pohľad, akým ho pozorovala.

„Fľašu červeného, prosím,“ koketne sa usmiala. Od tohto momentu mal čašník oči len pre ňu. Vysvitlo, že sa volá Bruno. Chrumkavý Bruno, teda aspoň pre Emu. Mala rada mladších mužov, nič pre mňa, pretože mne skôr imponovali starší. Bruno bol vo veku študenta. Eme sa páčil od prvého momentu a zdalo sa, že aj ona jemu.

„Ale... celá fľaša predsa nie je potrebná,“ protestovala som a štychla ju jemne do lakťa. Nekonzumovala som alkohol často, aj keď je pravda, že víno mi občas dobre padlo.

„Ale choď, dnes predsa oslavujeme!“

Prekvapene som nadvihla obočie a na chvíľu sa zamyslela, aký môže mať Ema dôvod na oslavu.

„Netuším, akú oslavu máš na mysli, ale to bude zrejme to prekvapenie, čo si spomínala ráno. Nemýlim sa?“

Ema dlhými nechtami klepkala po stole a mračila sa na mňa.

„Jasné, že nič netušíš, lebo celý deň lietaš v oblakoch,“ povzdychla si, „dnes mám narodeniny.“

Sakra. Teraz som tomu dala.

„Ach... mrzí ma to. Ako som mohla na teba zabudnúť?“